

Veðrið var keðiligt, vindur og regn, og fólk vóru illa ílatin

Vildi bara sleppa út

Tað næsta, hann minnst, er at hann skundaði sær at gera seg leysan av trygdarbeltinum, og vildi bara sleppa út úr brotna flogfarinum sum skjótast. Nógv mold var tá endað inni í flogfarinum. Sjálvur fekk hann nakrar rivur undir vangan, og hevði ilt í ryggin.

Litla løtu seinni standa teir nakrir menn har úti á vøllinum við síðuna av sundurbrotna flogfarinum. Flestu teirra høvdu ilt við at fáa ondina orsakað av trygdarbeltinum, sum sjálvandi spenti nógv undir stoytinum, og tí tekur tað eina løtu hjá teimum at koma fyrri seg.

– Av teimum, sum ta løtuna stóðuuttanfyri, kendi eg íslenska handilsmannin, Agnar Samuelsen, Gundur Andreassen og Ólav Jacobsen. Hini fólkin, kendi eg ikki.

Veðrið er keðiligt, vindur og regn, so nøkur teirra royna at sleppa sær afturundir onkunstaðni. Illa vóru tey eisini ílatin, íløttum og tunnum klæðum. So sær onkur, at sjálvst velið á flogfarinum er brotnað av flúgvarakroppinum, og tað vendur øðrvísi enn flúgvarin. Har inn leita tey at finna sær skjól frá vánaliga veðrinum. Har standa eisini ungu menninir eina løtu.

Tá teir eru komnir eitt sindur fyrri seg, halda Oddgeir og Gundur, at nú mugu teir fara inn í flogfarið at vita, hvussu stóðan er har. Tá teir koma inn í flogfarið, siggja teir, at alt er skramblað niður, og stólar og annað var rivið úr flogfarinum í stoytinum.

Sum teir standa her inni í flogfarinum, er ilt at fáa eygað á nakað fólk, men so siggja teir ein mann, sum liggur hálvur undir øllum skramblinum, og hann er á lívi. Teir hoyra, at hann biður teir hjálpa sær at koma leysur, tí hann liggur fastur. Teir taka í mannin, og royna varisliga at toga hann leysan, men tá rópar hann so av pínu, at teir tora ikki,

og sleppa honum. Teir siggja ikki, hvør hann er.

Nú hyggur Oddgeir fram í flúgvaran, og har sær hann flogternuna, Valgerður, og D. J. Bærantsen, landsdjóralækna, binda um hævdið á stýrimanninum, Páll Stefansson, og Oddgeir fær varhugin av, at stýrimaðurin hevði fingið so harðan stoyt í fallinum, at hann er vorðin í ørviti.

Ganga oman í bygdina

Teir fóru vit útaftur úr flogfarinum, tí teir hildu seg ikki kunna gera meira. So at tosa um, hvat gerast skuldi.

– Tá var tað, at Gundur Andreassen, landsdjóralæknin og eg komu ásamt um, at onkur okkara mátti royna at ganga omaneftir fjallinum og fylgja ánni, sum har var. Kanska var hetta ein matará, og slíkar áir ganga vanliga oman í eina bygd. Føroysku bygdin standar ofta við áir, sum verða róptar “mataráir”. Og so fóru vit, Gundur og eg, spákandi oman við ánni, minnst Oddgeir Jensson.

Tá teir eru komnir nakað oman eftir fjallinum, hoyra teir fólk og hund. Tá eru tað mykinesmenn, sum eru á veg niðaneftir at leita eftir flogfarinum. Ungu menninir úr flogfarinum royna at vísa mykinesmonnum á, hvar flogfari liggur.

– Tað má vera undir Knúki, siga mykinesmenn. Gangið tit bara víðari, tit eru á rættari leið, siga teir, og leggja leiðina niðaneftir.

Ímeðan gingu hinir fram við ánni omaneftir, og soleiðis komu teir oman í Mykinesbygd. Tá var onkur annar longu komin oman, teirra millum Poul Ólavur Jacobsen.

Fyrstur oman at siga frá, var ungi víkarmaðurin, Poul Grunnveit.

Mykinesfólk eru ófør niðri í bygdini, og so hvørt sum onkur av ferðafólkunum kemur,

verður syrgt fyri, at tey verða víst inn í onkur av heimunum í bygdini. Oddgeir kom inn til ein, ið nevndist Louis.

– Eg visti tað ikki tá, men nógv ár seinni kom eg at arbeiða saman við einum ungum manni, og vit komu at tosa um flogvanlukkuna í Mykinesi. Tá kundi hesin ungi maðurin siga mær, at eg hevði húsast og gist inni hjá Luis, og hesin Luis var abbi hansara.

– Tað, sum eg minnst, er, at hetta vóru eini gomul hús, sum stóðu ovarlaga í bygdini. Tey høvdu onki vesi, men eina bukku uttanfyri onkunstaðni, minnst Oddgeir.

Har húsaðist hann, til hann varð flogin heim dagin eftir.

Á flogvøllinum

Millum ferðafólkini í fráfaringshøllini á flogvøllinum í Vágum hendan fyrrapartin leygardagin 26. september 1970 er 36 ára gamli sjúkrarøktarfrøðingurin, Katrin Dahl. Hon er ættað Kvívík, men býr og arbeiðir sum sjúkrarøktarfrøðingur í Danmark.

Katrin Dahl hevur verið í Føroyum í sambandi við at yngsta systur hennara, Brynhild, giftist, og nú er hon á veg aftur til Danmarkar.

Systurin giftist um vikuskiftið, og Katrin skuldi fara aftur til Danmarkar mánadagin eftir. Men hon hevur biðað eftir líkinda veðri í fleiri dagar, tí tað hevur verið liggjandi keðiligt veður soleiðis, at ferðin til Danmarkar er útsett fleiri dagar.

Hendan leygarmorgunin vantar hon at sleppa avstað. Spentu ferðafólkini hava biðað í fráfaringshøllini eina góða løtu, og eina ferð hoyra tey “íslandsflúgvaran” sveimað í mjørkanum uppi yvir flogvøllinum.

– So nú er hann her, nú verður ikki leingi, til hann lendir, letur í onkrum.

Klokkan er farin av 11.00. Bráðliga kemur tann annars stillfæri

Alt var í knúsi, og inni í flogfarinum var alt skramblað saman

Hugo Fjørðoy algoystur út av skrivstovuni hjá Flogfelag Føroya, har hann er annar stjórin. Hann veitir við ørmunum:

– Komið nú, øll mugu av flogvøllaøkinum í stundini, sigur hann harðmæltur.

Komin útum, verða øll koyrd í ein buss, sum setur kós móti Bø. Enn veit eingin orsökina til, at tey verða koyrd til hotellið í Bø. Tá tey koma á hotellið, stendur morgunmatur fyrri teimum. Ikki fyrr enn tá fáa tey vita, at tað er hend ein vanlukka, flogfarið er horvið, og tað má vera dottið niður onkunstaðni, fáa tey at vita.

Við báti úr Sørvági

Tað gongur ikki so long tíð, til tey frætta í Bø, at flogfarið er dottið niður í Mykinesi. Seinni frætta tey, at bátur fer úr Sørvági út í Mykinesi við bjargingarfólki. Katrin Dahl og vinkona hennara, Elinborg Joensen, bjóða sær til at fara við bjargingarfólkunum til Mykinesar, tí tær eru báðar útbúnir sjúkrarøktarfrøðingar.

Nú gekk tað skjótt fyrri seg, og løtu seinni eru teir báðir sjúkrarøktarfrøðingarnir, Katrin Dahl og Elinborg Joensen, á veg til Mykinesar saman við øðrum bjargingarfólkum.

86 ára gamla Katrin Dahl minnst tað soleiðis í dag, at veðrið var so mikið keðiligt, at tey noyddust upp í Byrgi vestanfyri. Tveir staðkendir menn sluppu upp fyrst, og teir høvdu línu við sær. Síðan fóru tey nøkur fá í senn úr bátinum og upp í ein minni bát, sum slapp nærri Byrginum, og haðani vóru tey meira ella minni hálað við línuni uppá.

– Tað gekk nú bara væl. Eg havi ongantíð verið bangin av mær, og tað var eg heldur ikki tá, sigur Katrin Dahl.

So fóru tey til gongu niðaneftir. Veðrið var eitt sindur ófantaligt. Millum teirra, sum vóru við hendan túrin, var ein lækni og kona hansara. Nakrir

menn frá donsku verjuni vóru eisini við.

– Eg haldi, at hesir danirnir vóru mest komnir við fyrri at fáa eina uppliving, stórvegis nyttu gjørdur teir ikki, heldur Katrin Dahl.

Koma til vrakið

Tá tey komu niðan til vrakið undir Knúki, fylgdist Katrin við læknanum. Tá tey komu inn í vrakið, sær Katrin eina kvinnu liggja á dúrkinum. Tá heldur hon fyrri við læknan:

– Her er ikki nógv at gera.

Hon hvøkkur við, tá hon hoyrir konuna svara:

– Eg eri so køld.

Tann løtan gongur ikki frá Katrini Dahl, tí hon var ikki íiva um, at konan var deyð.

Tá hon hevur verið við vrakið eina løtu, hittir hon bygdamannin og gubba sín, D. J. Bærantsen, landsdjóralækna. Tey spleysaðu saman, og hjálptust síðani bæði inni í vrakinum og uttanfyri vrakið.

– Bærantsen var so sterkur og hevði gott yvir stóðuna, so hann var ógvuliga raskur. Tú sást lítið til, at hann gekk við brotnum ryggi.

– Seinni snúði tað seg um hjá mær at lata tey løstaðu merkja, at vit vóru har. Bara tað at vera um tey, og lata tey merkja, at tey vóru ikki einsamøll. Tað hevði stóran týðning fyrri tey, minnst Katrin Dahl.

Móti kvøldi var Katrin við til at bera eina konu oman í bygdina á børu. Hendan var á lívi. Katrin heldur seg minnst, at tað var Oluffa Durhuus, men hon er ikki púra vís.

Heimini opin og sengur uppreiddur

Eitt, sum Katrin Dahl minnst so væl, er ómetaliga stóra arbeiðið og gestablíðni hjá mykinesfólki. Har vóru allar hurðar víðopnar, matur stóð á borðinum, fólk, sum tørvaðu klæðir, fingur klæðir, og øll fingur song.